

မယ်မင်းဘုံ

ကိုယ့်ရလုံးသားတွင် သတို့သမီးပုန်းနေသည်

လင်း

(၁)

“အဲဒါဆို ကျွန်တော်ပြန်လို့ ရပြီနော်”

အမယ်လေးနော်။ တကတဲမှ ပဲ။ ပြန်ချင်နေတာ ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေပုံက မျက်လုံးထဲမှာ ကြည့်မရချင်စရာပါ။ အဲဒါကြောင့် သိပ်ပြန်ချင်နေတဲ့ ကိုယ်တော်ချောကို အရစ်ကလေးတော့ တစ် ဆင့်တက်ပေး လိုက်လေသည် ။

“ဪ...ဟို...ခဏလေးနေပါဦး။ စကားလည်း ဘာမှ မှ အေးဆေးမပြောရသေးတာ။ ပြန် တော့မလို့ လား။ နေပါဦး ... ဒါနဲ့ ရှင့်နာမည် ဘယ်သူ”

“ဖက်ဆွတ်တိုး”

စိတ်ရှည်သလိုလို မရှည်သလိုလို သံပြတ်ဖြင့် ဆောင့်ပြီးထွက်လာသော အသံဖြစ်မှန်း ရိပ်မိ တာကြောင့် တုန်တုန်က ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရသည် ။ ဟုတ်တယ်လေ ... တကယ့်ကို အံ့ဖွယ်လူသားပဲ မဟုတ်လား။ တကယ်ဆို အရမ်းကို ဧည့်ဝတ်ကျေပြီး ယဉ်ကျေးဖော်ရွေပြရမှာ ပေါ့။ (ဟုတ်သည် ရှိ မဟုတ်သည် ရှိ)။ အခုများ တော့ မကောင်းတတ်လို့ ဝတ္တရားအရ အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံနေရတဲ့ အထာကြီးနဲ့ ။ အဲဒါကြောင့် ပြန်ချင်နေတဲ့ ကိုယ်တော်ချောကို တမင်စကားကြော ဆက်ရှည်နေလိုက်သည် ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အခုလို တကူးတကကြီး တုန်တုန်တို့ ကို လိုက်ကူညီပေးတာ တအားကျေးဇူး တင်ပါတယ်နော်။ အဲဒါကြောင့်မို့ ပိုးပိုးက ပြောတာ။ ကိုဖက်ဆက်တိုးက အရမ်းသဘောကောင်းတာ ပဲလို့ ... အဟင်းဟင်း”

“ရပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် အပန်းကြီးတဲ့ ကိစ္စမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ပြီး ဒါက ကူညီတာလို့ တောင် မပြောနိုင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ က ပိုက်ဆံပေးထားတာပဲဟာ”

“ဪ...ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ လောကမှာ ငွေပေးတိုင်း အဆင်ပြေတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ကိုဖက်ဆွတ်တိုးက အချိန်အကုန်ခံပြီး ကူညီပေးခဲ့တာပဲဟာ”

သူက အပြုံးတစ်ခုနဲ့ အတူ ခေါင်းဆတ်ပြလေသည် ။ သူ့ကြည့်ရတာ တကယ်ဆို တကယ်မှ အလိုက်အထိုက်လူသားဖြစ်သည် ။ တုန်တုန်နဲ့ လူလူက non-stop ဖောက်နေလို့ သာ စကားပိုင်းလေး က စိုစိုပြည်ပြည်ဖြစ်လာတာဖြစ်သည် ။

“ဟို...ဒီနေရာလေးက နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေတယ်ဆိုပေမယ့် လူလူတို့ က အစိမ်းဖြစ်နေ တော့ သွားရေးလာရေး စားရေးသောက်ရေး တော့ နည်းနည်း အခက်အခဲရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒါလေးကို နည်းနည်းလောက် ကူညီပေးပါဦးနော် ကိုဖက်ဆွတ်တိုး”

“ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်က အိမ်ဖော်ငှားပေးရမှာ လား”

တယ်...ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီလူနဲ့ တော့။ ဘာကြီးလဲဟ။ လူလူက စိတ်ထဲက တော့ အချဉ်ပေါက်ပေါက် နဲ့ ကျိန်ဆဲလိုက်မိပေမယ့် အပြင်မှာ တော့ မျက်နှာကို ပိုပြီး sweet ဖြစ်အောင် ပြုံးထားလိုက်ကာ...

“အဲလို အဲလို ဆိုလိုချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူလူ ပြောတာကလေ
ဈေးကတော့ ဘယ်နေရာ၊

စားသောက်ဆိုင်က ဘယ်မှာ ။ ဘယ်ဆိုင်ကောင်း၏ မကောင်း၏။
ဆိုတာလေးကို လမ်းညွှန်ပေးဖို့ ဆို လိုတာပါ။ လူလူတို့ အတွက် အိမ်
ဖော်တွေ ဘာတွေ မလိုပါဘူး။”

ဒီတော့မှ ကိုယ်တော်ချောက ဆိုလိုချင်တာကို သဘောပေါက်နားလ
ည်သွားကာ ခေါင်းတ ဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြလေသည်။ ။

“ဪ...ရပါတယ်။ ဒီအိမ်လေးက ကျွန်တော် တစ်ခါတစ်ရံ လာလာ
နေတတ်တော့ ဒီပတ် ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်နေရာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ သိပါ
တယ်။ ဒီဘက်က ဈေးနဲ့ တော့ သိပ်အနီးကြီးမဟုတ် ဘူးဗျ။ ဈေးက ဟို
ဘက် နှစ်လမ်းအကျော် ကားလမ်းဘက်မှာ ရှိတာ။ လမ်းထိပ်က ထမင်း
ဆိုင်လေး ကတော့ မဆိုးပါဘူး။ စားရသောက်ရတာ အဆင်ပြေပါတယ်
။ ဒီနေရာက နားအေးပါးအေးပဲရှိတာ။ ကားဂိတ်တို့ ဘာတို့ နဲ့ တော့ န
ည်းနည်းလှမ်းတယ်နော်။ ပိုးပိုးက အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ နားအေးပါး
အေးရှိတဲ့ နေရာမျိုးကို ရှာပေးပါဆိုလို့ ကျွန်တော်က ဒီအခန်းကို ပေး
တာပါ။ အဆင်ပြေရဲ့ လား။ မပြေဘူးဆိုရင် မြို့ထဲဘက် ...”

“ဪ ... ပြေတယ်။ အရမ်းအဆင်ပြေတယ်။ ဈေးနဲ့ ဝေးလည်း ပြ
ဿနာမရှိဘူး။ တုန်တုန် တို့ က ဝယ်စားမှာ လေ။ ကားဂိတ်နဲ့ မနီးတာ
လည်း ကိစ္စမရှိပြန်ဘူး။ ဒီမှာ က ဘယ်ကား စီးရမှန်းလည်း မသိတော့
တုန်တုန်တို့ Taxi ပဲ စီးဖြစ်မှာ ပါ ...

ဒီအိမ်လေးက တုန်တုန်တို့ အတွက် တအားအဆင်ပြေပါတယ်။ Faci
lities အပြည့်အစုံနဲ့ ဟာ။ အဆင်သင့် တက်နေရုံပဲဟာ။ ကြိုက်တယ်။ ဒါ
နဲ့ ဒီအခန်းက ကိုဖက်ဆွတ်တိုး နေတာလား။”

တုန်တုန်က စပ်စပ်စုစု မေးကြည့်လိုက်လျှင် သူက အေးအေးလူလူပင် ခေါင်းညိတ်ပြကာ ပြန် ဖြေလေသည်။ ။

“ဟုတ်တယ်။ နေတယ်ဆိုပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံမှ ပါ။ အလုပ်တွေများ တာတို့၊ ဘာတို့ ကြောင့် ပင်ပန်းရင် နားအေးပါးအေး တစ်ကိုယ်တည်း စာလာဖတ်၊ ရုပ်ရှင်လာကြည့်ရုံလောက်ပါ။ ညတောင် သိပ်မအိပ်ဖြစ်ပါဘူး။ ဒီအခန်းလေးက ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက် decoratio n ဆင်ထားတာလေ။ ငှားဖို့ ရောင်းဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး။ အခု အဲဒါ ပိုးပိုးက အကူအညီတောင်းတာနဲ့ သူပြောတဲ့ ပုံအတိုင်းဆို ဒီအိမ် လေးကပဲ အဆင်ပြေဆုံးမို့ ကျွန်တော် ငှားပေးလိုက်တာ။ တခြားလူဆို ကျွန်တော် မငှားဘူးဗျ”

အဲဒါလေး တစ်ခုကတော့ မယ်ပိုးကို ကျေးဇူးတင်ရမည်ဖြစ်သည်။ ။ သူ ထောင့်စေ့အောင်စီစဉ် ကာ အစစကူညီပေးလို့ တုန်တုန်တို့ ဒီလောက်အေးဆေး အဆင်ချောနေတာ ဖြစ်သည်။ ။

“ဟုတ်ကဲ့ .. ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တုန်တုန်တို့လို တစ်နယ်တစ်ကျေးကလာတဲ့ သူဆိုတော့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ နေရတာ အရမ်းစိတ်ချမ်းသာပါတယ်။ ဒီမှာ နေရတာ အဆင်လည်း ပြေမှာ ပါ”

“ဟုတ်ဗျ။ ဟို ... လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ ဘာညာရှိရင်လည်း ပြောပေါ့ ။ ကျွန်တော့်ဖုန်းနံပါတ် လည်း သိနေတာပဲဟာ။ ကျွန်တော့်ဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပေးပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

တုန်တုန်ကော၊ လူလူကပါ တစ်သံတည်း ညီညီညာညာ ကျေးဇူးတင်စကားကို ပြောပြီးတဲ့ အခါမှာ ပြုံးလိုက်ရင်းက သူက ပြန်ဖို့ စကားဆိုလေသည်။ ။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့...ရပါတယ်ခင်ဗျ။ ဟို...အဲဒါဆို ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်။ ချိန်း ထားတဲ့ ကိစ္စလေးတစ်ခု ရှိသေးတာမို့လေ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ရှင်။ ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးပါပဲနော်”

တုန်တုန်တို့ က သူ့ကို တံခါးဝထိ ပြန်လိုက်ပို့ပေးကာ သူ လှေကားပေါ်က ဆင်းသွားတာနဲ့ တံခါးကော သံပန်းတံခါးကိုပါ သေ့ပိတ်ပြီး တော့မှ အခန်းထဲမှာ ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်ကာ ထခုန် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ။

“ဟား...အရမ်း အရမ်းကို ပျော်ဖို့ ကောင်းတာပဲရှင်။ ဒီနေ့ကစပြီး ငါတို့ နှစ်ယောက် လှုပ်လို့ ရပြီ ... လှုပ်လို့ ရပြီ ...ဟိ ဟိ”

“ဟား ဟား ... ဒါပေါ့ဟ။ အခုလောက်ဆို ငါတို့ ကို သူတို့ ခြေတိုအောင် ပတ်ရှာနေမှာ တော့ အသေအချာပဲ။ သနားစရာကောင်းလိုက်တာ ... ကျွတ် ... ကျွတ် ...ဪ...ဟဲ့...နေဦး။ မယ်ပိုးဆီ ဖုန်းဆက်ရဦးမယ်လေ”

လူလူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ဟန်းဖုန်းကို တမင်တကာကို ထားပစ်ခဲ့တာမို့ လူလူတို့ ကို ဆက်သွယ်ဖို့ က အားလုံးပြတ်တောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ။ ဒီအိမ်လေးက လိုင်းဖုန်းရှိနေလို့ သာ မယ်ပိုး ဆီ ဖုန်းဆက်နိုင်တာ ဖြစ်၏။

“ဟယ်လို”

“ပိုးပိုးရေ...ငါတို့ ပါ ပြောလို့ ရလားဟဲ့”

ဖုန်းကို Speaker ဖွင့်လိုက်ကာ ပြောလိုက်တာဖြစ်သည်။ ။ ပိုးပိုးကို ဖုန်းပြောလို့ ရ မရကို လည်း အရင်မေးရသည်။ ။ တော်ကြာ လူလူတို့ ဆက်တဲ့ အချိန်မှ တခြားလူရှိနေတယ်ဆို ကွဲခနဲ မိသွား မှာ ဖြစ်သည်။ ။

“အေး...အေး .. ရပြီ...ပြော။ ငါအပြင်ထွက် လာပြီ။ ဟဲ့...နင်တို့ ရောက်ပြီလား။ ဘယ်လိုလဲ ... အဆင်ပြေလား။”

“အေး...ငါတို့ က ပြေတာမှ ဟိုဘက်တောင်လွန်သေး။ အခု အဲ့အိမ် က ဖုန်းနဲ့ ဆက်နေတာ။ ငါတို့ ဖုန်းဝယ်ပြီးမှ နင့်ဆီ နံပါတ်ပို့လိုက်မယ် သိလား။ ငါတို့ က အဆင်ပြေတယ်။ နင်တို့ အခြေအနေ ကော”

လူလူကော တုန်တုန်ကပါ မယ်ပိုးဆီက ထွက်လာမယ့်အဖြေကို ရင် တခုန်ခုန်ဖြင့် စောင့်မျှော် နေတာဖြစ်သည် ။ မယ်ပိုးဆီက သတင်းပေါ်မူ တည်ပြီး လှုပ်ရှားရမှာ မလား။

“အခြေအနေကတော့ လုံးဝနိုးဝှတ်ပဲဟေ့။ နင်တို့ အိမ်က လူတွေ သောင်းကျန်းချက်ကတော့ နိုင်းထက် ကျော်တယ်။ တစ်မြို့လုံးကို ပိုက်စိ ပ်တိုက်ရှာနေတာ။ ငါ့ကိုတောင် စစ်လားဆေးလားလုပ် နေတာ။ ငါတို့ တွေ အမြော်အမြင်ကြီးကြီးနဲ့ ဟိုးတစ်ပတ်ကတည်းက သူတို့ ရှေ့ ရန်ဖြ စ်ပြထားလို့ ပေါ့။ အမယ်လေး ... နို့မို့ဆို ငါ နင်တို့ နဲ့ ဖုန်းပြောလို့ တော င် မရဘူး။”

ထင်တွေး တွက်ဆထားပြီးသား အဖြေတစ်ခုမို့ လူလူတို့ က ထူးပြီး အံ့ဩမနေတော့ပေ။ အရေးကြီးတာက လူလူတို့ ဒီရောက်နေတာ မရိပ် မိဖို့ ဘဲ လိုအပ်လေသည် ။

“အေးပါဟာ။ မယ်ပိုး ... ငါတို့ contact ပြတ်လို့ တော့ မရဘူးနော်။ နင်လည်း သတိနဲ့ နေ ဦး။ ဟိုလူကြီးက နင့်ကို စောင့်ကြည့်နေမှာ ပဲ။ အ ခုဝင်ထားတဲ့ နံပါတ်ကို ဖျက်ပစ်လိုက်ဦး။ သိလား။ ဒါနဲ့ ငါတို့ ကို လိုက် ရှာတဲ့ အထဲမှာ အဲဒီနှစ်ကောင် ပါမှ ပါရဲ့ လား။”

“ဟက် ဟက် ... ထိပ်ဆုံးမှ ထိပ်ဆုံးမှာ ပေါ့ဟယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက် က တကယ့်ဟာသ ကဏန်းအညှပ်ခံရသလို ရုပ်တွေနဲ့ ။ ထွန့်ထွန့်ကို

လူးနေကြတာ ဟား ဟား။ နင်တို့ ကိုမတွေ့ရင် သူ လူ မလုပ်တော့ဘူး ဆိုဘဲ”

“သေလိုက်လို့ ပြောလိုက်။ အဟင်း...တကယ့်အူစကူတွေ။ အဲ့...နေ ဦး အူစကူဆိုလို့ ပြောရ ဦးမယ်။ နင့်ဘော်ဒါကြီး ဖက်ဆွတ်တိုးကကော ဘာလဲ။ အဲဒီလို အူစကူဘဲလား”

လူလူက အူစကူဆို၍ “ဖက်ဆွတ်တိုး”ရဲ့ မျက်နှာကို သွားပြေးမြင် ကာ မယ်ပိုးထံ အဲဒီလူအ ကြောင်း နည်းနည်းစနည်းနာထားရသည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူလူတို့ မှာ အခုမှ စတွေ့တဲ့ လူအပေါ် အား ကိုးရာကြီး သွားလုပ်ထားရတာဆိုတော့ သူ့ကာရိုက်တာကို တီးမိခေါက်မိရှိဖို့ တော့ လိုပေမည်။

“ဖက်ဆွတ်က အဲဒီလိုပဲဟဲ့။ သူက နည်းနည်းပိန်းတော့ အူချင်သလို ဖြစ်တာပါဟယ်။ ဘာ ရှော့ခံမှ မရှိဘူး။ သူက စိတ်ရင်းလည်း ကောင်း တယ်။ ကူလည်း ကူညီတတ်တယ်။ ငါက စိတ်မချရ တဲ့ သူဆို နင်တို့ ကို လွှတ်ပျံ့မလားဟဲ့”

“အေးပါ...အေးပါ အဲဒါကြောင့်မို့ပဲ ငါတို့ မယ်ပိုးလေးကို ချစ်နေရ တာ။ ကဲ ..ကဲ...ဖုန်းပြော တာ ကြာနေလို့ နင့်ကို ရိပ်မိသွားဦးမယ်။ ငါ တို့ ညမှ တစ်ခါထပ်ခေါ်မယ်ဟဲ့။ ဒါပဲ ... ဒါပဲ”

လူလူတို့ က ဖုန်းချပြီးသွားလျှင် နှစ်ယောက်သား လေပူလေးတော့ မှုတ်ထုတ်မိသွားသည် ။ ဖြစ်ချင်ဇောတွေကြောင့်သာ အသည်းအသန် လှုပ်ရှားရတာဖြစ်ပေမယ့် တကယ်တော့ ဒီလိုမျိုး အိမ်နဲ့ ခွဲပြီး နေခဲ့ဖူး တာ မဟုတ်ပါ။ အဖော်ကောင်းတာကြောင့်လည်း မိုက်ရူးရဲဆန်ဆန် သ ဣှိရှိခဲ့တာ ဖြစ် ပါလိမ့်မည်။

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ခဏတော့ ငြိမ်သွားပြီးမှ တုန်တုန်က လူလူရဲ့

ပခုံးတစ်ဖက်ကို ပုတ်ကာ ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြုံးပြလေသည်။ ။
တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်းက စိတ်ထဲ မှာ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ ကျလိကျလိတတ်လာသော ရယ်ချင်စိတ်များကြောင့် ပူပန်မှုတွေ မေ့လျော့ကာ နှစ်ယောက်သား ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မိသွားကြလေသည်။ ။

★

(၂)

“မောနင်း ... မေမေ”

ဖက်ဆွတ်က ဘရိတ်ဖတ်စံစားဝိုင်းထဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်းက မေမေ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ဒီနေ့မနက်ခင်းမှာ ဖေဖေက အစည်းအဝေးရှိလို့ အစောကြီးကတည်းက ထွက်သွားပြီမို့ ဒီနေ့ ဘရိတ် ဖတ်စံဝိုင်းကတော့ သူတို့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း စားဖြစ်ကြတာ ဖြစ်သည်။

“မောနင်း သားလေး ... ထိုင်။ သားအဖေကတော့ မနက်အစောကြီး ကတည်းက သွားပြီ။ အခု သွားစရာရှိသေးလား”

သူက ကွတ်ကီးတစ်ကိုက် ကိုက်လိုက်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အင်း...အခုတော့ မသွားသေးဘူး။ ဆယ့်တစ်လောက်တော့ သား တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဆိုင် ထားတာ သွားကြည့်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ မေမေ”

“ဪ...သား အချိန်ရတယ်ဆိုရင် သားကို မေမေ ဘုရားလိုက်ပို့ခိုင်းမလို့ ။ ဒီနေ့ ယတြာချေ စရာရှိတယ်။ ကြာသပတေး ထောင့်မှာ ချေရမှာ ။ သားကိုယ်တိုင်ပါတော့ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

“ဪ...ဟုတ်..ရပါတယ် မေမေရဲ့ ။ အဲဒါဆို သားတို့ အခုသွားလို က်မယ်။ မေမေ ဘုရား သွားပြီးရင် အိမ်ပဲပြန်မှာ လား။ ဘယ်ဝင်ဦးမလဲ

“အဲ...ရတယ် သား။ သားက မေမေ့ကို ကြုံကြုံတို့ အိမ်ကို ဝင်ပို့လိုက်။ အမေ ကြုံကြုံနဲ့ စကားလေးဘာလေး ပြောလိုက်ဦးမယ်။ ကဲ...ဒါဆို သား စားထားလိုက်။ မေမေ အဝတ်အစား သွား လဲလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...မေမေ”

ဖက်ဆွတ်က မနက်စာစားရင်း မေမေ့ကို စောင့်နေလိုက်သည်။ သူစားပြီးသွားတဲ့ အခါမှာ မေမေကလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီမို့ အမေ့ကို ဘုရားလိုက်ပို့ပေးဖြစ်သည်။ ပြောရမယ်ဆို သူလက် ရှိပိုင်ဆိုင်ထားရတဲ့ ဘဝလေးဟာ အရမ်းအေးချမ်းလေသည်။ သူတို့ မိသားစုမှာ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်တဲ့ သူဟာ ခရီးသွားအေဂျင်စီတစ်ခု ထူထောင်ထားသလို အကျိုးဆောင်ကုမ္ပဏီအသေးလေး တစ်ခုလည်း ဖွင့်ထားသေးသည်။ လုပ်ငန်းနှစ်ခုနှင့် မအားလပ်အောင် လည်ပတ်နေရတဲ့ သူမို့ သူက ဒီအချိန်ထိတိုင်အောင် ရည်းစားလည်း မထားဖူးခဲ့ပေ။ အိမ်မှာ ရှိတဲ့ အချိန်တွေမှာ ဖေဖေအလုပ်တွေ ကူပေး၊ ဒါမှ မဟုတ်လည်း မေမေသွားချင်တဲ့ နေရာ လိုက်ပို့တတ်သလို အလုပ်မှာ ဆိုရင်တော့ သူက ချာလပတ်ယမ်းနေအောင် အလုပ်များ တတ်တဲ့ သူဖြစ်လေသည်။

“သား...ခဏစောင့်ဦးနော်။ မေမေ ပုတီးစိပ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်..ရတယ် မေမေ။ အဲဒါဆို သား ဟိုစောင်းတန်းလေးမှာ ထိုင်စောင့်နေမယ်နော်၊ မေမေ အေးဆေးလုပ်”

ဖက်ဆွတ်က စောင်းတန်းလေးပေါ်မှာ ထိုင်ကာ ဟိုဟိုဒီဒီ ငေးကြည့်နေတုန်း သူ့ဖုန်းက မြည် လာတာမို့ ဖုန်းကို လိုက်လေသည်။

“ဟယ်လို”

“ကိုဖက်ဆွတ်တိုးလား...တုန်တုန်ပါ။ ပြောလို့ ရမလားဟင်”

တုန်တုန်။ သူက တစ်ခဏတော့ စဉ်းစားသွားရလေသည် ။ ပြီးတော့ မှ ဟိုတစ်နေ့က သူတိုက်

ခန်းမှာ ငှားနေတဲ့ ပိုးပိုးရဲ့ သူငယ်ချင်း ဗရတ်သုတ်ခ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံကို မျက်လုံးထဲမှာ ပြန်မြင်ယောင် လာလေသည် ။

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့။ ပြောပါ”

“ဟိုဟာလေ...အိမ်က မော်တာက ဘာဖြစ်လဲ မသိဘူး။ ရေတင်တာ မတက်ဘူး”

“ဪ...အဲဒါ မော်တာပြင်တဲ့ သူ ခေါ်ပေါ့ဗျာ”

သူက ရုတ်တရက်မို့ စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ထပြောမိသွားလေသည် ။ ဟား...ဘာလဲဟ။ ဒီ ကိစ္စလောက်အတွက်များ သူ့ကို ဖုန်းဆက်ပြောရသလား။ သူက စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ပြောလိုက်တာကို တစ်ဖက်ကလည်း တစ်ခွန်းမကျန် ပြန်ပက်လေသည် ။

“ပျက်ရင် ပြင်ရမယ်ဆိုတာတော့ သိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရှင်က အိမ်ရှင်လေ။ ပြီးတော့ တုန်တုန် တို့ က ရှင့်အခန်းကို ငှားနေတဲ့ သူ ဖြစ်သလို ရှင့်သူငယ်ချင်း ပိုးပိုးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလေ။ ဧည့်သည် ကို နည်းနည်း လောက်တော့ ဧည့်ဝတ်ကျေသင့်တာပေါ့”

“ကျစ်...ကဲ...ကဲ...ဟုတ်ပြီဗျာ။ အခု ခင်ဗျားတို့ က ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊ ကျွန်တော်က ဘာ လုပ်ပေးရမှာ လဲ”

သူက ဘုရားပေါ်ကြီးမှာ ဖြစ်နေတာမို့ စကားစမြန်မြန်ပြတ်အောင် သူတို့ ကျေနပ်ဖို့ လိုက် လျောပေးဖို့ ပဲ စဉ်းစားလိုက်သည် ။ တောက်..ဘယ်လိုဧည့်သည် တွေလဲဟ။

“ဘာလုပ်ပေးရမှာ လဲ။ ရှင့်တိုက်ခန်းအထာကို ရှင်ပဲသိမှာ လေ။ မော်တာပျက်လား မပျက် လား ရှင် ပြင်တဲ့ သူနဲ့ အတူလာကြည့်ရမှာ ပေါ့”

“Ok ... အဲဒါဆို ငါ တစ်ယောက်လွှတ်လိုက်မယ်။ အဆင်ပြေမလား။ အဲဒါဆို”

“မပြေဘူး။ ဒီမှာ ရှင် ဘယ်လိုလူတုံး။ ရှင့်ဆီကို ကျွန်မတို့ က အား အားယားယား ဖုန်းဆက် တယ်လို့ ထင်နေလား။ ဒီမှာ ..တုန်တုန်တို့ က လည်း အသိုင်းအဝိုင်းကြီးထဲကပဲနော်။ လူကိုကြောသလို မောသလို ဒီဇိုင်းနဲ့ တော့ လာမလုပ်နဲ့ ”

ဟားကွာ။ ဖက်ဆွတ်က စိတ်တော်တော်ရှုပ်သွားရလေသည် ။ လာရစ်နေတယ်လို့ ထင်ရ လောက်အောင် ရစ်တတ်နေသော စွာတေးလန်ကို သူက ဆက်ပြောချင်စိတ်ကို မရှိတော့ချေ။ စကား နည်း ရန်စဲ ကိစ္စအမြန်ဖြတ်ချလိုက်ရသည် ။

“ကဲ...ကဲ...မင်းတို့ ကို အဲလို လုံးဝမထင်ပါဘူးကွာ။ လောလောဆယ်တော့ ငါချက်ချင်းလာ လို့ မရသေးဘူး။ လာနိုင်မယ်ဆိုလည်း ညနေမှ လာဖြစ်မယ်။ အဲဒီအချိန်ထိ စောင့်ပေးမလား။ မစောင့်နိုင်ဘူး ဆိုရင် တော့ ကိုယ့်ဘက်က မင်းတို့ ကျေနပ်အောင် ဘာများ ဆောင်ရွက်ပေးရမလဲ”

“ဟင်း ဟင်း ... အဲဒီလောက် မလိုဘူး။ များ သွားပြီ။ ရတယ်...ညနေပိုင်း လာမယ်ဆိုရင် တော့ စောင့်နိုင်တယ်”

“ပြီးရော...အဲဒါဆို လာခဲ့ပါ့မယ်”

သူမက ဆက်တောင်မပြောတော့ဘဲ ဖုန်းချလို့ သွားလေသည် ။

ဪ...ဒုက္ခ။ ဘယ်လိုကောင် မလေးတွေလဲကွာ။ ပြောရမယ်ဆိုရင် သူက အဲဒီတိုက်ခန်းငှားဖို့ လုံးဝစိတ်ကူးကိုမရှိချေ။ သူ ဆယ်

တန်းဘော်ဒါနေတုန်းက ကျောင်းမှာ ခင်ခဲ့တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း ပိုးပိုးက ဆိတ်ငြိမ်ပြီး နားအေးပါး အေးရှိတဲ့ တိုက်ခန်းမျိုးမှာ ပေးနေပါဆိုပြီး အထပ်ထပ်မှာ ကာ request လုပ်တာမို့ သူဟာ ပိုးပိုးမျက် နှာကြောင့် အဲဒီနှစ်ယောက်ကို ဂဃနဏ မသိဘဲ လက်သင့်ခံလိုက်ရတာ ဖြစ်လေသည်။

အဲဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက်ဟာ ပိုးပိုးရဲ့ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာသာ သိရုံကလွဲပြီး အဲဒီကောင်မလေးတွေ ရန်ကုန်လာတာဟာ အလုပ်လုပ်ဖို့ လား၊ သင်တန်းတက်ဖို့ လား ဘာမှန်းကို မသိရချေ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ဧည့်ဝတ်တော့ ကျေပေးရမှာ ဖြစ်သည်။

“သား ... ဘယ်သူ့ဆီက ဖုန်းမို့လို့လဲ”

မေမေက သူ့ကို လေ့လာကာ လှမ်းပြောတာမို့ ဖက်ဆွတ်သည် မေမေ့ကို ရယ်ပြလိုက်ရင်း...

“ဟိုဟာပါ မေမေရဲ့ ။ တိုက်ခန်းငှားထားတဲ့ သူနဲ့ ပြောနေတာပါ။ မေမေ ပုတီးစိပ်ပြီးသွားပြီ လား”

“အေး...ပြီးသွားပြီ။ သွားမယ်လေ သား။ မေမေ့ကို ကြုံကြုံအိမ်ကို လိုက်ပို့ပြီး ထားခဲ့လိုက်။ သား သွားစရာရှိတာ ဆက်သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ဖက်ဆွတ်က မေမေ့သဘောအတိုင်း အန်တီကြူတို့ အိမ်ကို လိုက်ပို့ပေးပြီးနောက်မှာ သူက ဆိုင်ထားတဲ့ တိုက်ခန်းဆီသွားကာ အလုပ်ကိစ္စ ဆွေးနွေးကြသည်။ ပြီးတော့ အဲဒီတိုက်ခန်းက ရောင်း ထွက်သွားတာမို့

သူ အရမ်းကျေနပ်ရလေသည် ။ အမြတ်အစွန်းအားဖြင့်လည်း တော်တော်များများ ရလိုက်တာမို့ သူ့အတွက်ကတော့ လုံးဝရှယ်ပဲ ဖြစ်လေသည် ။ အဲဒါကြောင့် သူ့မှာ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ် ရလေသည် ။

“ဟေ့ကောင် ... ဒီနေ့ညနေတော့ မင်း ငါတို့ ကို တစ်ပွဲစီစဉ်ပေးရမယ်နော်”

“အဟား...စိတ်ချ။ မင်းကြိုက်တဲ့ ဆိုင် ရွေးလိုက်”

အဲဒီလိုနဲ့ ညနေပိုင်းမှာ သူဟာ ဘော်ဒါတွေနဲ့ ဆိုင်မှာ ပွဲလေးစီစဉ်ရင်း လေပေးဖြောင့်နေတာ မို့ သူ တကယ်ကို ဟိုကိစ္စအား လုံးဝမေ့သွားခဲ့တာ ဖြစ်လေသည် ။

*